

Lorraine v podzemí - - Muzikály

Lorraine Jak mám to ponížení snést?
Nejnicotnější ze všech malých
teď dopíjím svůj hořky kalich...
Jak mám to ponížení snést?
Můj Bože, nepřeháním,
jak slepá šla jsem za ním
a ochotná k všem daním,
co za to odevzdám.
Já byla z těch, co věří,
že my jsem ti dva, kteří
jak motýli, jak peří
se vynesou ke hvězdám.
Ten slibný první ples!
Co zůstalo z těch dob?
Tančila jsem! A dnes
merčím tu tenhle strop,
zírám tu do čtyř stěn
namísto do nebes
a v duchu ptám se jen,
zda ještě kvete bez...
V co věřil ten můj Bůh,
ten, pro něhož tu pláču?
Náhražka jsem, jen vzduch!
On miloval tu káču!
On všechno pošlapal,
on nese vinu za pád!
Teď, Lorraine, nič a pal!
I ty se nauč šlapat!
Proboha, stop!
Jsem stejná jako on?
Taky všechno smetu?
To ze mě vyvěrá poslední krůpěj -
lítost.
Už lásku necítím... Už nejsem lidská
bytost.
To chlap snad stvořil tenhle svět!
To Bůh si nemoh vymyslet!
A já už nevím kolik let
jsem v něm jen pusté křoví.
Dnes bez milostných šepotů
tu marně buším do plotů
i do bran krutých despotů
a konejším se slovy:
že možná šlo by to
to tristní zdejší šapitó
zmáknout trošku líp.